

CINOPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

Any I — Número 9 — Preu : 20 cèntims
Redacció i Administració : Consell de Cent, 201

Barcelona, dissabte, 23 de març de 1929
Apartat de Correus núm. 925 — Teléfon 32596

—No els coneix? Són Tom Mix, Tom Rave i Tom Haset.
—Ah, caram! Ja m'ho semblava que eren els tres toms.

LLEGIU CADA DIMARTS EL

XUT!

SETMANARI DE L'ESPORT I DE L'HUMOR

El terror dels jugadors, dels directius i dels federatius
El predilecte i indispensable dels aficionats

Butlletí de subscripció per als llegidors del XUT! que resideixin fora de Barcelona

En, que viu al carrer
de núm., de, província
de, es subscriu per un trimestre o un semestre al XUT!

El preu d'un trimestre és de 2'50 pessetes i el d'un semestre 4'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal a la nostra Administració, Consell de Cent, 201 - Barcelona

XUT!... XUT!... I SEMPRE XUT!

CINÓPOLIS

LA REVISTA HUMORÍSTICA DEL CINEMA

SURT TOTS ELS DISSABTES

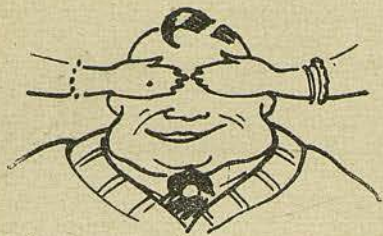
Per als que resideixen fora de Barcelona adjuntem aquest butlletí de subscripció

En que viu
al carrer de núm., població,
província, es subscriu per un trimestre a la revista
CINÓPOLIS.

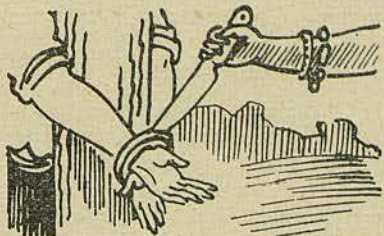
L'import de la subscripció és de 2'50 pessetes, que poden enviar-se en segells de Correu o per Gir Postal.

Redacció i Administració : Consell de Cent, 201 - BARCELONA

Coses que, afortunadament, sembla que ja han passat

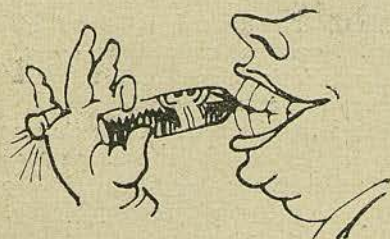
La ingènua que entrava de puntetes al despatx del seu papà milionari i li tapava els ulls amb les mans, per a dir-li: «Qui sóc?»

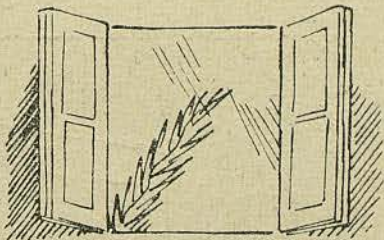
Aquella jove índia anònima que, desinteressadament, un cop era nit, alliberava d'una mort certa el bell presoner.

El mal gust en el vestir de les estrelles americanes.

Aquells comerciants a l'engròs que partien, amb les dents, el cigar pel mig i l'escopiaven al centre de l'habitació.

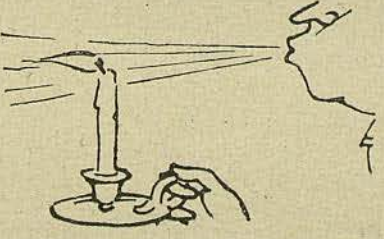
Aquella finestra esbatanada per la qual es veia una fulla de palmera que algú sacsejava per a simular el vent, davant un llençol poc tivant.

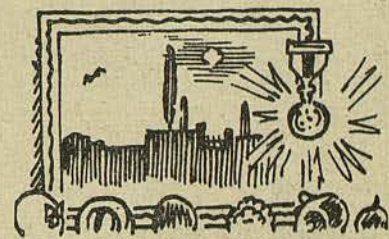
Aquells escultors genials que sempre acabaven fent a bocins l'estàtua bunyol de l'estimada.

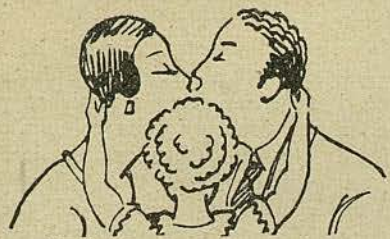
Aquells que atravesaven els carrers pels fils del telèfon.

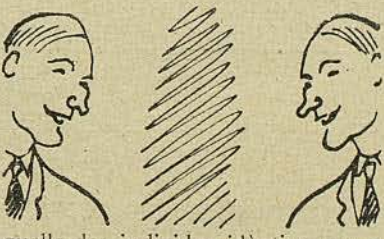
Aquella claror blava de la nit que feia l'habitació més clara que quan el llum era encara encès.

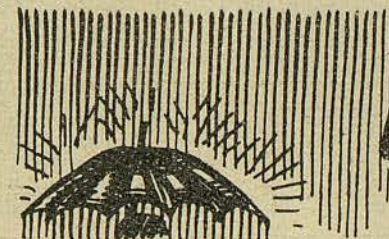
El quadro carrincló del pobre protagonista que, impensadament, guanya sempre la Medalla d'Honor.

Aquells àngels de Déu que feien reconciliar els seus papàs divorciats.

Aquells dos individus idèntics que quelcom d'invisible no els deixava mai acostar-se, i que, quan ho podien aconseguir, hi havia un paravent que els mig-tapava.

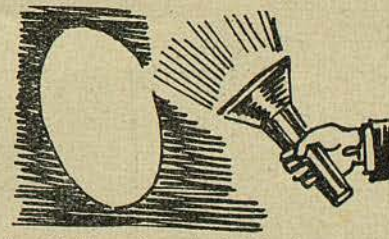
Aquell ploure que són veritables mànegues d'aigua. El plovisquejar no es concebeix.

Aquelles cintes que acabaven sempre amb una postal de ral, amb l'agravant que, de vegades, era il·luminada i tot.

Aquelles víctimes dels dolents que queien damunt les penyes del fons d'un barrenc esgarrifós. Feien una convalescència d'uns quants minuts i ja tornaven a estar disposats a tot nou atemptat.

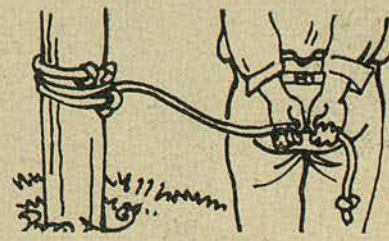
Aquell llum de mà del lladregot, el reflexe del qual no segueix mai els moviments de l'actor que el manipula.

Aquelles damiselles que es trobaven en el ple de tota mena d'accidents, trens, cavalls, autos, sense que els fugís de lloc una sola onda del seu pentinat, sempre correcte.

Aquella noia que cercava col·locació i canviava una pila d'amors perquè tots la volien seduir de seguida.

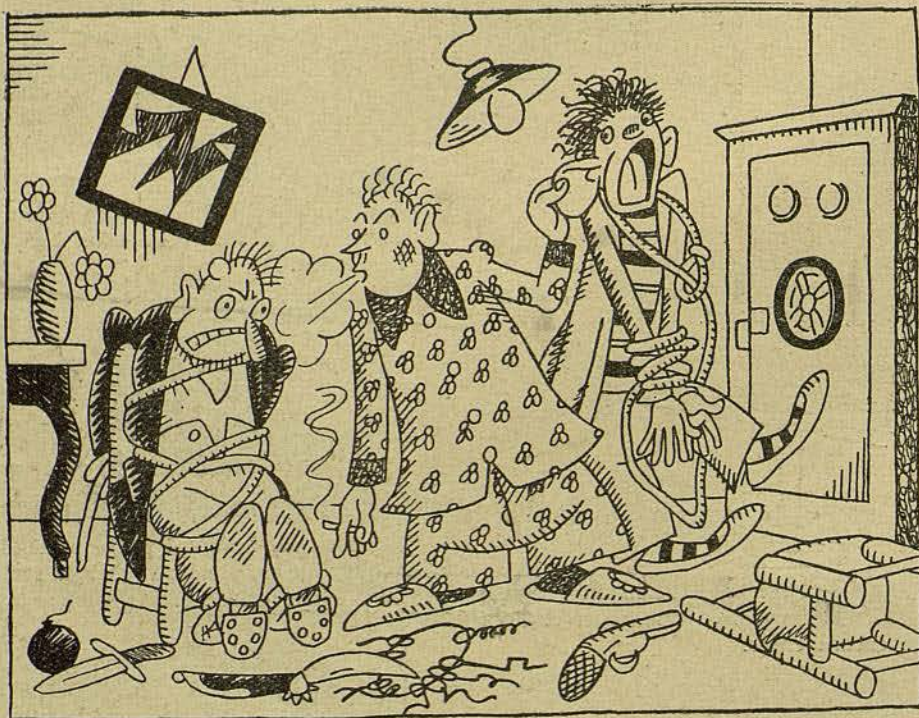
Aquelles lligadures que han costat tants savis esforços per a fer ben sòlides i que, quan convé, són instantàniament deslligades.

UN EXTRA

La retallada de les pel·lícules

La retallada que sofreixen les pel·lícules abans d'estrenar-se, és una cosa que fa posar els cabells de punta. És d'aquelles coses que s'han de veure per creure-les. Hi ha pel·lícules que, tal com es projecten, no les coneixeria ni l'autor. Especialment en les pel·lícules que són la

fi de l'adaptació d'una novel·la, succeeixen coses extraordinàries. Recordem *Mare nostrum*, *La tierra de todos*, *Ana Karenine* i moltes d'altres, de les quals únicament el títol era el de la novel·la; però tot el que succeïa a la pantalla, de tan incongruent semblava un somni.

LA FICCIO

El que un s'imagina que faria si entressin lladres a la nit, després de veure una pel·lícula de lladres i serenos.

LA REALITAT

El que probablement faria hom, si s'arribaven a presentar els lladres.

Hi ha pel·lícules llaunes, que fan necessària la intervenció de les tisores, car si es projectessin íntegrament, els espectadors restarien anestesiats i els haurien de retornar amb peces de la *perilla*. Altres que tenen escenes de triple expansió i si es projectessin tal com han estat concebudes pels benemèrits implantadors de la llei seca, als cinemes no hi podrien anar les nenes solteres ni les criatures de bolquers.

En aquests casos, comprenem que la retallada és imprescindible, sempre i quan aquesta retallada no produeixi la incongruència i no faci perdre el fil del film. Si la retallada ha d'afectar la fàcil comprensió de la cinta, és preferible projectar la llauna sencera, o bé no projectar-la. Nosaltres, en aquests casos, serem partidaris de retallar-la íntegrament i retornar-la al destinatari.

Moltes vegades succeeix que els empresaris retallen una pel·lícula llauna per evitar que el públic la protesti, i és protestada perquè resulta incomprendible.

Tot és mal que mata.

Aquesta afició a retallar, creiem que ha estat la causa principal de la desaparició de les pel·lícules de sèries. Una pel·lícula de sèries, quan ha passat per les tisores del director, de la censura i de l'empresari, resta convertida en una pel·lícula de dues parts. Succeeix, però, que, per donar una explicació de tot el que no apareix a la pantalla, cal recórrer als rètols, i aleshores l'art mut es converteix en l'art literari, i el cinema degenera en una sala de lectura.

Els que no som partidaris del cinema parlat, per força ens hem d'indignar amb el cinema escrit. Per llegir a la pantalla l'adaptació defectuosa d'una novel·la, preferim llegir la novel·la.

Recordem *Amanecer*, que, si no ens han enganyat, va projectar-se íntegrament, i recordem que els rètols no passaven d'una dotzena i hom no se n'adonava. És clar que pel·lícules com *Amanecer* no se'n projecten cada dia; però això no és obstacle perquè els adaptadors no poguessin tenir cura d'estalviar-nos la major quantitat de literatura possible.

Tanta literatura enfarfega.

En les pel·lícules retallades, els rètols superen la part gràfica. Hom té la sensació de què l'hi expliquen. I tot això és en greu perjudici del cinema.

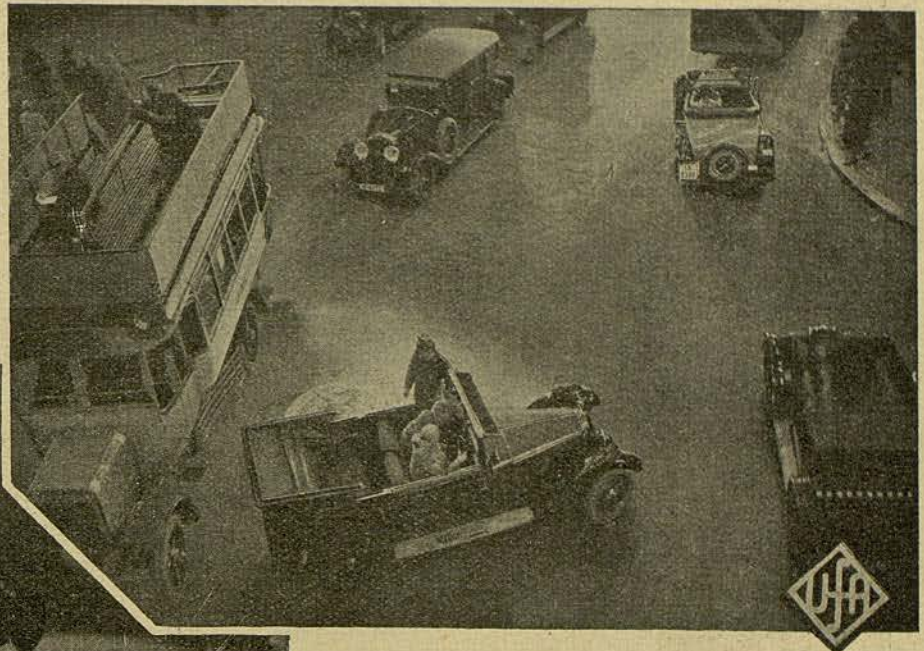
Suprimim les pel·lícules llaunes, tinguem compte amb el que retallem, abstinem-nos de projectar incongruències i estalviem els rètols tant com poguem i el cinema anirà per bé.

L'art mut ha de seguir essent l'art mut; del contrari, està perdut.

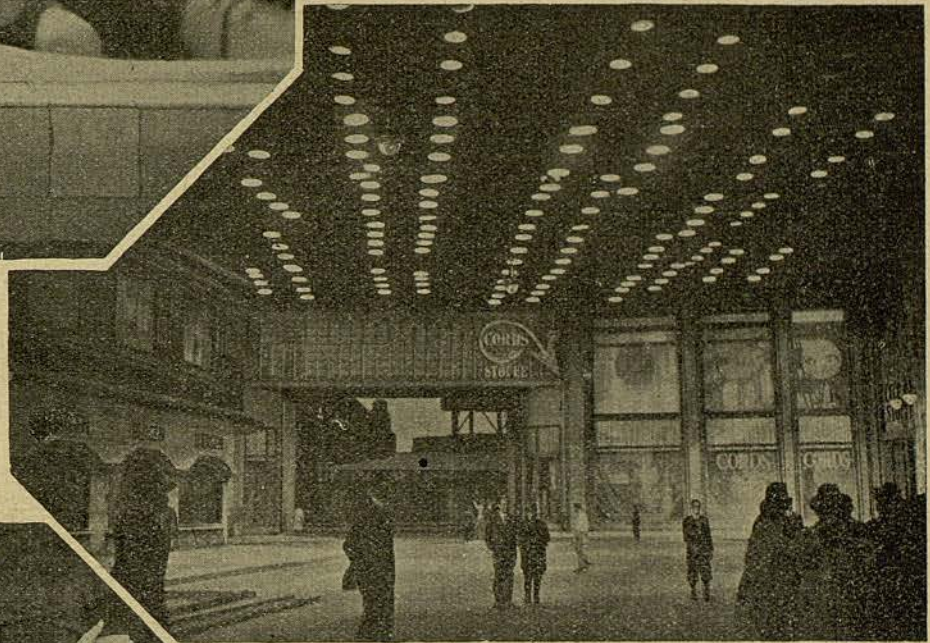
BIROSTA

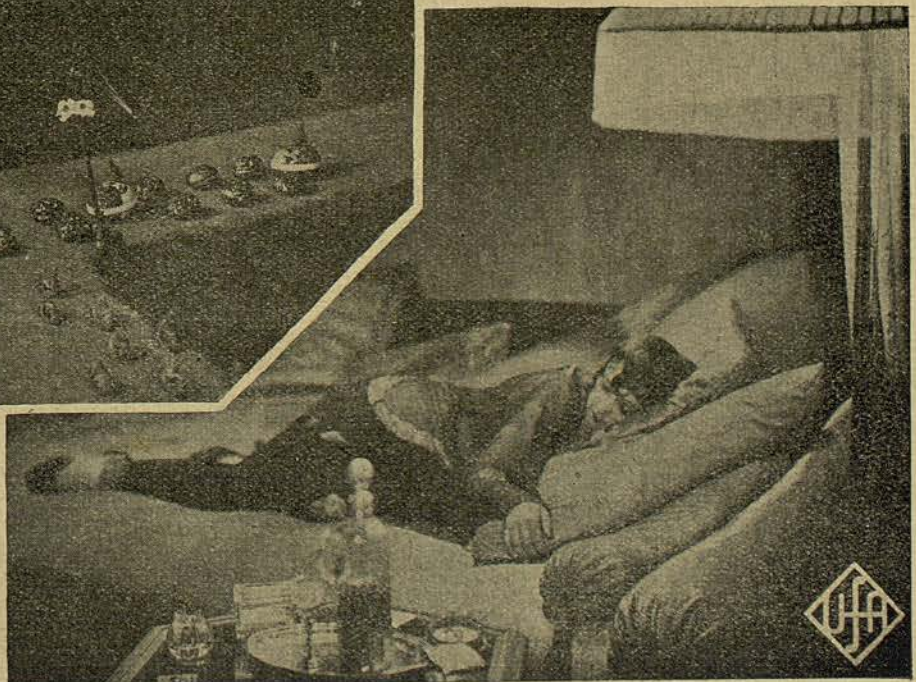
Un fragment del carrer grandios construït en els tallers de la Ufa, a Neubabelsberg, per a la nova cinta de Joe May, de la producció d'Erich Pommer, ASFALT

Betty Amann, la nova "vedette", que interpreta el principal paper

Gustav Fröhlich, el guàrdia urbà, regulant el tràfic del dia de Pasqua a Berlín

Disbauxes més o menys idiotes al marge del Cinema

Totes les ampolles de *whisky* de les pel·lícules acostumen a caure als peus dels policemen.

Els tímids que apareixen a la pantalla tenen cops amagats i quan es «destapen» guanyen tots els concursos i acaparen tota mena de campionats.

Els *sheriff* de les pel·lícules de l'Oest acostumen adormir-se a l'hora de fugir el xicot innocent de la presó.

Tots els trens expressos de les pel·lícules americanes porten una banda de repugnants lladregots que acaben de saquejar una banca.

Els camarers de les pel·lícules serveixen el cafè sense tacar les estovalles.

El noranta percent dels afusellaments (?) cinematogràfics es suspenen tres segons abans de disparar les escopetes.

Les ampolles serveixen per a estomacocar el «bo».

L'estomacament del «bo», però, acostuma durar poca estona.

Les pel·lícules alemanyes es fan interessants a còpia d'explosions i d'invents més o menys complicats.

Els pell-roges que surten a les pel·lícules només entenen el que els hi convé.

El cavall del «bo» sempre que convé fa els 100 per hora sense matar-s'hi.

Els negres que no són porucs, no serveixen per a filmar pel·lícules còmiques.

Totes les rialles dels artistes cinematogràfics tenen quelcom d'anunci de pasta dentífrica.

No hi ha ningú que no hagi vist un noticiari cinematogràfic sense curses de cavalls.

Les caixes de cabdals que surten a les pel·lícules policiaques s'obren amb una facilitat que fa angúnia.

Un gos llop sempre és una *pesadilla*.

Segons les pel·lícules americanes, a les grans universitats només es juga a «rug-

by» i es *conquista* les empleades dels parcs d'atraccions.

Està provat que el «bo» sempre es descuida el revòlver en un lloc comprometedor.

Les escenes més interessants entre policies i lladregots es «filmen» a les fosques.

El boxador simpàtic i bon xicot està provat que guanya tots els combats a l'últim «round».

El capità de la banda de repugnants lladregots acostuma a anar sense afaitar i a fumar uns escanya-pits terriblement fastigosos.

Un «vaquer» igualment puja a cavall des d'un avió que llençant-se d'una teulada.

Els artistes cinematogràfics són la gent que se'ls hi seca més ràpidament la roba quan cauen a l'aigua.

Quan «ell» i «ella» comencen a somriure's significativament a dalt del tren tots els espectadors esperen amb candletes l'arribada d'un túnel quilomètric.

La cara d'«ell» i «ella» un cop acabat el túnel, no hi ha ningú que no se la sàpiga de memòria.

Els nens de les pel·lícules només serveixen per a comprometre.

Els detectius d'hotel sospiten de tothom menys de qui caldria.

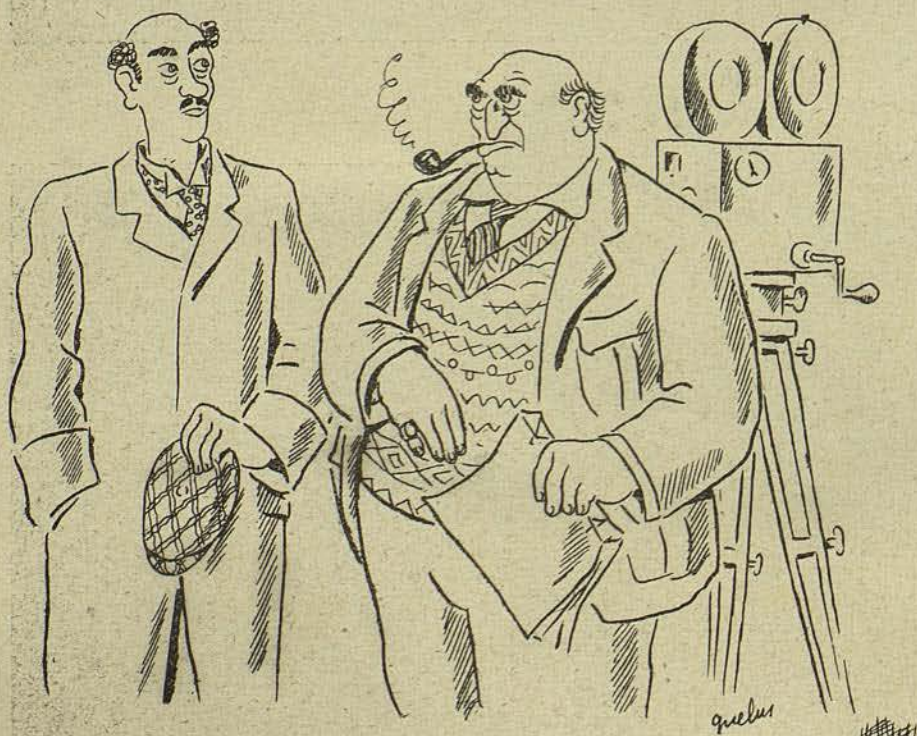
Quan la policia entra a un cabaret, tothom llença ampolles de *whisky* sota les taules.

Els empresaris de teatre que surten a les pel·lícules tenen l'obligació de rebre unes quantes bufetades en intentar fer un petó a la protagonista.

Els cavalls dels «vaquers» tenen un cop d'ull meravellós en qüestions amoroses.

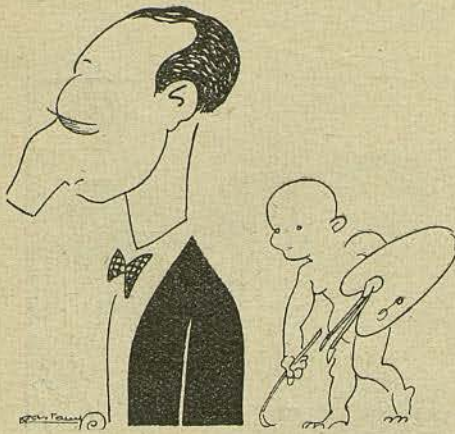
MAC HASSUM RONDA

Nota de l'autor. — No hi ha dubte que aquest darrer aforisme m'ha sortit encertadíssim!

—Vostè sap fer papers de criat?

—Sí, senyor; m'he passat dos anys escombrant en els estudis de la «Paramount».

Aquesta tarda s'obre, a Can Parés, una exposició de pintures i dibuixos d'en Prat

Així com els que fan feina quieta i de responsabilitat arriba un moment que tenen ganes de fer un pas de «black-bottom», de tirar la gorra enlaire o bé de donar una batanada al company més proper, els que estem condemnats als treballs forçats de l'humorisme també tenim necessitat de posar-nos seriosos i deixar en repòs la nostra imaginació capolada de tants salts mortals. El nostre company Prat es veu que sent molt aquesta necessitat, com podreu comprovar, per quant la seva producció, abraça molts gèneres; va del dibuix amb fons humorístic a la pintura de natures mortes passant per la il·lustració, i del paisatge a l'acadèmia, via auto-retrat, tó tractat amb el mateix amor, rient-se d'aquelles categories que la crítica s'ha empescat per tal de tenir la feina resolta, i sense mals de cap, abans de començar: el crític consulta la seva taula de valors:

—Dibuix humorístic? Categoria vuitena: grolleria, superficialitat, producció indesitjable.

—Bodegó amb pomes? Categoria dos bis: cezanisme, art objectiu, esperit inquiet i penetrant.

—Terregada enganxada? Primera categoria de la segona sèrie: geni abrandat, caliu d'esdevenidor, art fet cendres per la poesia pura.

—Etc., etc., etc.

El nostre company, doncs, vol posar la seva bigarrada producció com una amanida, per tal de demostrar que a casa seva van de bracet l'aquarella i l'oli, l'anècdota i l'art que tira per pur i diu que tots aquests elements li han fet sempre uns maridatges perfectes sense disputes.

En Moreno se'ns destapà la setmana passada amb una exposició a can Dalmau que hi ha cua de compradors, aquesta setmana és en Prat. *Quien será el de la semana próxima?*, que deien en les pel·lícules de sèries...

ADVERTIMENT:

Si en aquesta assortida exposició d'en Prat hi trobeu alguna cosa que us sembli massa greu per a un col·laborador de CINOPOLIS, feu-vos càrrec dels deplorables estats d'ànim en què caiem quasi cada cop que sortim de veure una superproducció.

Del cinema parlat

Si bé és cert que les pel·lícules parlades seran un *adelanto*, cal confessar que en la majoria dels casos no donaran els resultats que molts esperen.

Al nostre modest entendre, sols seran passadores certes comedietes insignificants i drames vulgars, el camp d'acció dels qual sigui un interior o cosa semblant.

Vos imagineu un film com *Alas* de la manera que s'ha projectat en els nostres cinemes i de la que es podrà projectar d'aquí poc temps, mercès al cinema parlat? Allò serà l'*acabóse*!

Per de prompte, les senyoretetes fràgils i les senyores de pes que en ple carrer gairebé es desmaiaven sentint un *reben-tón* de neumàtic, no podran assistir a cap representació de pel·lícules parlades; del contrari, els acomodadors, a més de la clàssica pila elèctrica, hauran d'anar proveïts d'una pila *etérea* per aplicar-la a les narius del respectable *sexo débil*.

De les pel·lícules de l'Oest ja no val la pena de parlar-ne, car ens asseguren que les retiren de producció.

Perquè en aquestes, a més de la cridòria del públic infantil que s'esgargamella amb exclamacions de: *olé el booo! duro*, que és el traïdor! *y otras que no sentimos recordar*, s'hi afegirien les detonacions d'aquells revòlvers que no acaben mai les municions.

I si els petons són sonors, què succeirà?

Resumint: que el cinema parlat serà una llauna perquè... no ens proporcionarà ni el recurs de fer-li petar una becaïna quan la pel·lícula ens carregui fins a l'últim grau i per una infinitat de coses més que avui no ens volem entretenir a ressenyar. Ara, quan ens avorrim al cinema, ens queda el recurs de distreure'ns escoltant l'orquestrina; però d'aquí poc temps ni això.

I a propòsit de l'orquestrina: què faran els pobres músics si s'implanta el cinema parlat?

Ai, Senyor! Els angelets de Déu, de resultes de tot això tot el més que podran tocar serà... les conseqüències!

JAMES FUMUTT

La mascota de l'Excelsior

Què és *allò* que ha sortit al pati de butaques i que corre? *Allò* és en «John Gilbert», el gatet negre, mascota de l'«Excelsior».

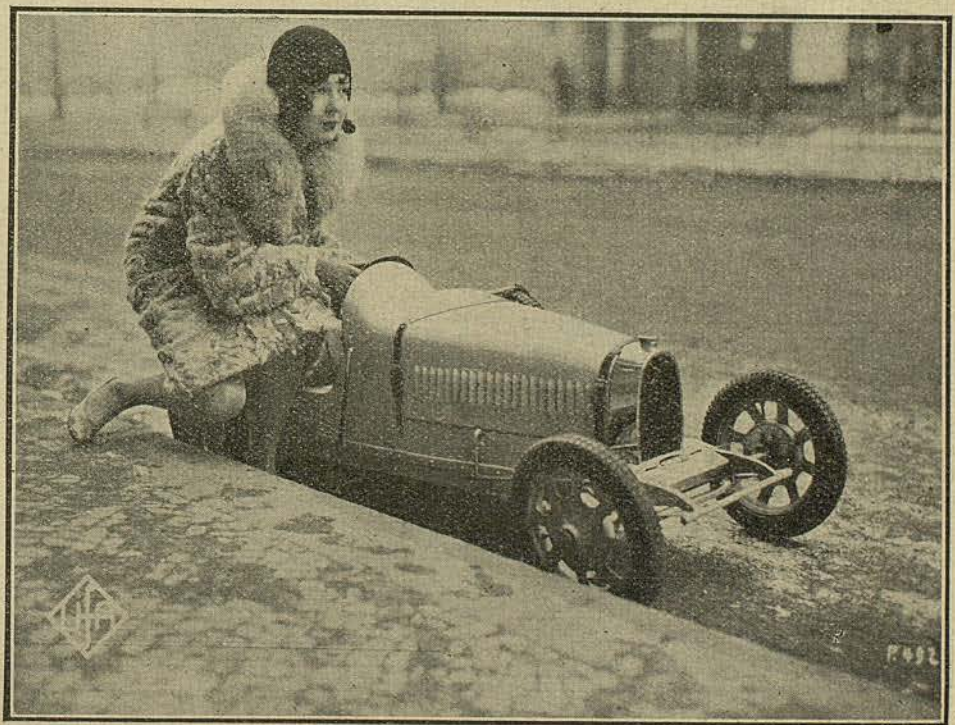
Aquesta bestioleta, lluenta, «coquetà» i fins fotogènica, té insospitades audàcies i terribles cops d'efecte. Sembla que ha de tenir por, que no se'n sabrà estar de tenir-ne i malgrat això, quan un espectador l'aparta amb el peu, sembla que s'empipi seriosament. Es passa la llengua per la cara, es fica per entre les cames del «pagano» que ha tingut la gosadia de ficar-se amb ell, li agafa un cordó de la sabata, li desfà el llaç, se'l mira de reüll i fa un saltiró d'alegria.

Aleshores es creix. El pati de butaques és petit per ell. Aquell camp de «parquet» limitat per unes parets empastifades amb coloraines distribuïdes amb un gust lamentable, té mides terriblement petites.

I fuig d'allà i apreta a córrer per tots cantons amb vertiginosa marxa, com si se l'emportés el destí, com si olorés que està a punt de projectar-se una pel·lícula francesa...

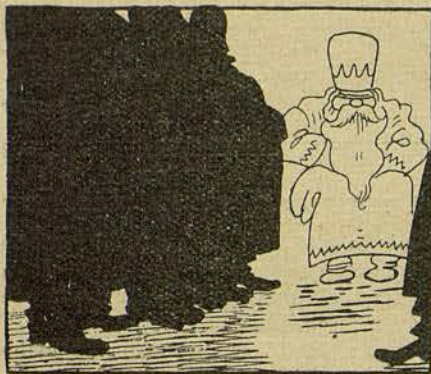
En «John Gilbert» no es detura fins que cau a la trinxera dels músics i esgarrapa les cordes del violoncel. Les notes que s'escapen de la caixa de música el tornen a la raó i el gatet negre il·lustrós, «coquetó» i fotogènic, s'ajeu a terra, entretenint-se en fer escapar els punts dels mitjons de seda del *maestro*.

EL TRINXERAIRE POETA

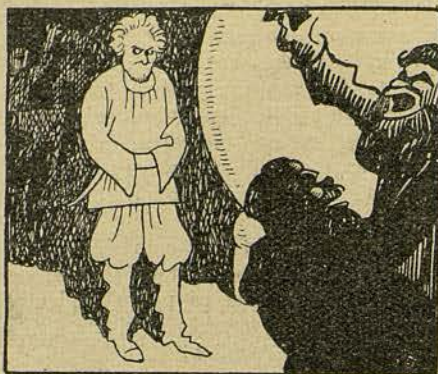

Dita Parlo, de la «U. F. A.», amb el seu sis cilindres. S'admeten propostions per deixar-se atropellar.

CAPITOL I COLISEUM :: «VOLGA! VOLGA!»

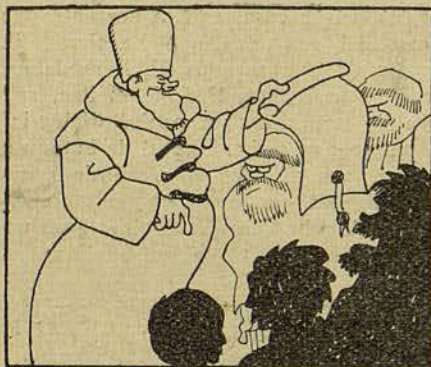
A Rússia hi havia un Sar amb tota la barba blanca que no es volia afaitar.

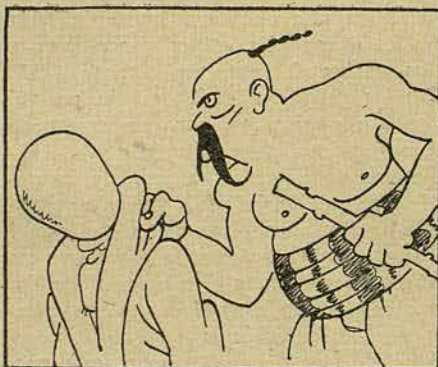
I el pirata d'aquesta oda, tot i xeringant el Sar, era el pirata de moda.

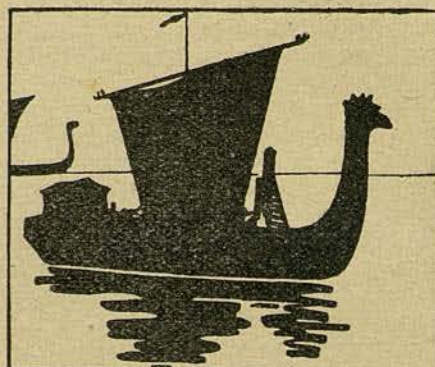
Els cosacos l'adoraven, i, per fer la llesca al Sar, bigoti i barba portaven.

Un dia hi va un emissari proposant que li entreguin el pirata sanguinari.

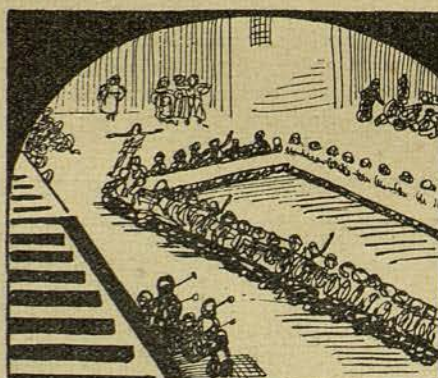
Però el Maciste cosaco, veient l'ensibornament, a l'enviat clava un jaco.

Per evitar controvèrsia, Stenka Razine ordena que posin la proa a Pèrsia.

No vol dona ni germana i els promet que, en 'ser a Pèrsia els donarà una persiana.

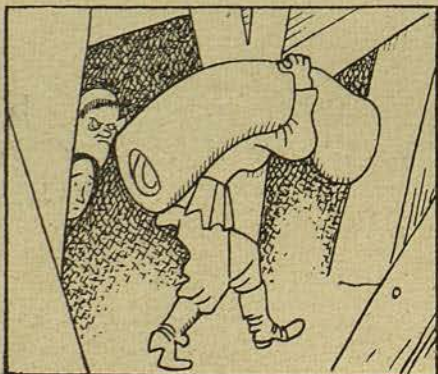
A Pèrsia els donen un tec que, sense comptar els extrems, val sis peles el cobert.

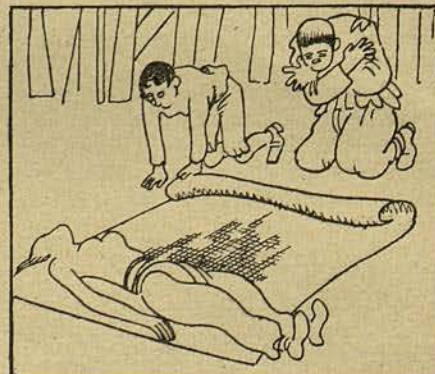
La beguda els puja al cap; però, amb tot i això, s'adonen de què els han traïdonat.

El lloctinent del pirata veu la filla del visir, caçant-la com una rata.

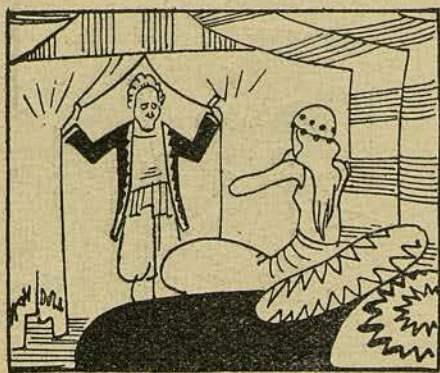

Quan és al vaixell, l'amaga; però el vailet i aquell altre, tot dos li van a la «saga».

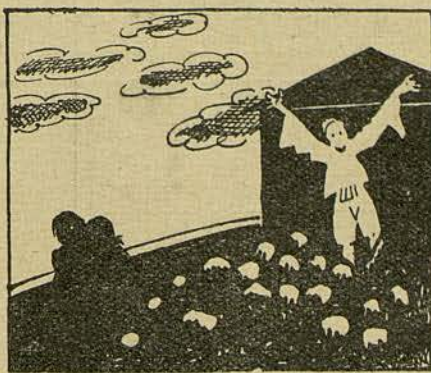

L'astorament els aplatana quan de dintre de l'estora els apareix la persiana.

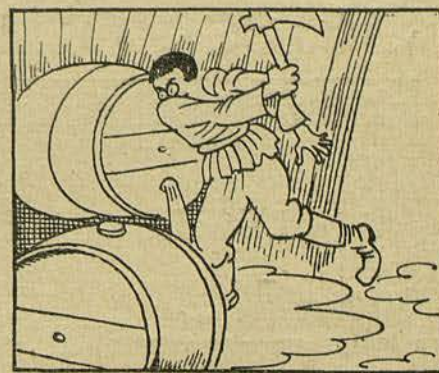
CAPITOL I COLISEUM :: «VOLGA! VOLGA!»

Veient-la tan bella i fina,
la destinen al pirata,
clausurant-la a la cabina.

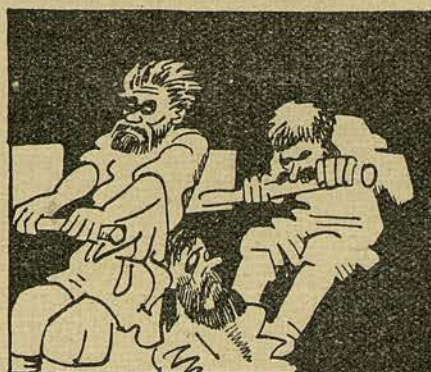
Al Caspio hi ha sequedat,
i de fer provisió d'aigua
el pirata s'ha oblidat.

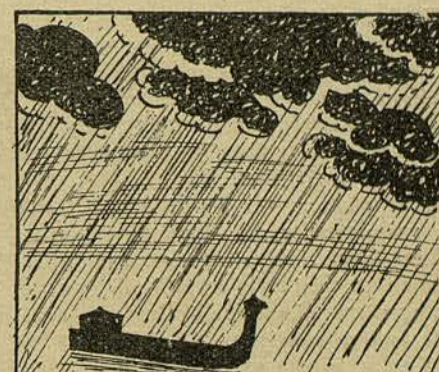
Volent armar un conflicte,
el lloctinent va a les bótes
i liquida el bebestible.

«Liu-bliu! Liu-bliu!»—ell li diu,
i als cinc minuts tot el públic
repeteix: —Liu-bliu! Liu-bliu!

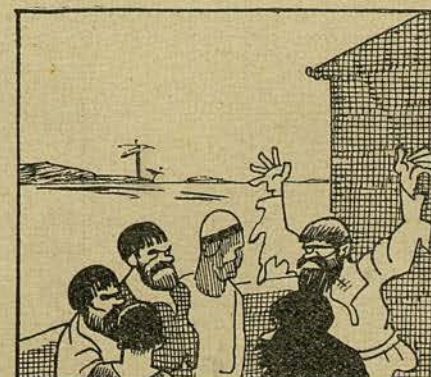
—Volga, volga, marinero,
volga, volga sin cesar,
que si no volgas me muero.

Com que canten malament,
per fi els elements s'empipen
i es liquida el firmament.

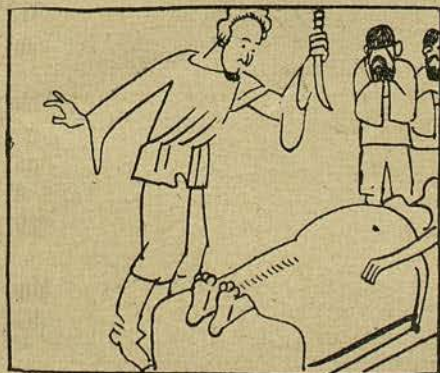
Quina pena i quin turment!
La pluja, en caure, ja troba
el vailet de cos present.

Torna a esclatar el conflicte
i els pirates, en un míting,
proclamen el veredict.

Si ha d'haver-hi austeritat,
que jubili la persiana
del seu ús particular.

Stenka, amb tot i el «Liu-bliu»,
clava el cor de la persiana,
que no gosa dir ni piu.

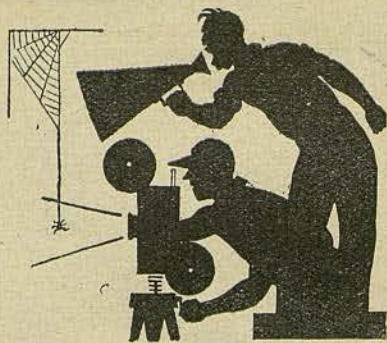

Vénen les tropes del Sar,
i aquest vull, i aquest no vull,
no en resta un per plomar.

I en arribar al final,
veiem Stenka Razine
que penja lligat al pal.

Seleccions Cinòpolis

LES ESTRENES DEL DILLUNS

París i Rialto

EL CANTOR DE JAZZ, per Al Jolson i May Mac Avoy

Si els he d'ésser franc, confessaré que en entrar al «Rialto» no les tenia pas totes i que només pensant amb l'aparato dinàfono que deien els anuncis, el nas se m'arrufava significativament, preveient una sessió de gramofón d'aquelles tan cursis i empalagoses.

I, no obstant, res d'això succeí i tots els meus temors de passar una nit badallant—grat sigui a Déu!—no es confirmaren; la pel·lícula resultà distreta, el protagonista simpàtic i l'aparell dinàfono fins va convèncer als radio-escuchas més exigents que es trobaven al cinema.

Seguint el meu costum, els faré cinc cèntims de l'argument, per a que així no s'hagin de prendre la molèstia de preguntar a les seves amistats: però el protagonista és negre o no? El negre aquell es casa amb una blanca? Això de Kol Nidre és un «couple» o un «charlestón»? Etc., etc.

Comencem:

Els Rabinowitz són una família de jueus que viuen més o menys tranquils i van tirant sense encaparrar-s'hi. El señor Rabinowitz és cantor de la sinagoga i té un fill que fent «pinyols» és una eminència.

—Es sap les cançons religioses més bé que jo, el noi!—diu sovint a la seva muller, tot amoixant-se suaument les barbes. (Com a bon jueu i per a no gastar diners en barbers, llueix unes barbes de patriarca que espaterren.)

Entretant, el fill del cantor Rabinowitz, un xicot d'uns catorze anys, canta, d'amagat del seu pare com es pot suposar, un seguit de cançonetes lleugeres i descordades a l'escenari improvisat d'un «cabaret», tot cargolant-se com un cuc al ritme d'un «black-bottom».

Un dia un jueu d'aquells de perilla esgroguèida i paraigua atrotinat, que és íntim amic de Rabinowitz, el veu cantar i ballar esgarriat i amb la rapidesa d'una bugadera quan acaben de confessar-li un secret, es dirigeix a casa el

seu amic i li conta el que acaba de veure.

Al cap de poca estona, el fill del cantor llueix la seva veu d'una manera molt original. Està tancat dins una cambra amb el seu pare i només se sent:

—Oooooi!!! Aaaaaai!!! Prouu!!! Ooooooooooi!!!

Quan s'ha acabat la «sessió», el xicot ha fet un determini: fugirà de casa.

I després de besar la seva mare, que s'eixuga delicadament les llàgrimes amb la punta dreta del davantal, s'escorre escales avall com un endimoniat, cansat de tanta «tonyina»...

Han passat anys. Els suficients per a poder encarregar el paper de protagonista al famós cantant de jazz Al Jolson.

El fill de Rabino (sigui'ns permès abreujar aquest nom quilomètric) és en l'actualitat un formidable cantant de jazz. Les seves cançons, amanides amb llàgrimes, són el plat fort en totes les sales d'espectacles.

Amb tot això, una popular «estrella» de teatre (la May Mac Avoy) s'interessa per ell i vol fer-lo debutar en una gran revista del «Broadway». El xicot espera, engrescat, el dia del debut per a poder demostrar a l'«estrella» que la confiança que li té és justificada.

I arriba el dia del debut. El teatre està ple a vessar d'«extras» disfressats de multimillonari ianqui que es freguen les mans convençuts que es divertiran de debò.

Dins el seu camerino, el fill de Rabino espera impacient el moment de sortir a escena, tot maquillant-se de negre, mentre de cua d'ull i amb un somriure que li escau força, esguarda la seva gentil protectora.

Però... de sobte l'expressió de joia es fa fonèdissa de la seva cara. El porter del teatre li anuncia la visita d'una senyora que el demana amb molta insistència i que ve acompanyada d'un jueu repugnant.

El cantant de jazz hi corre i es troba amb la seva mare que li prega, amb ulls plens de llàgrimes (la pobra dona es passa tot el film plorant) que vagi a cantar a la sinagoga, en comptes del seu pare que està greument malalt.

—Si cantes el Kol Nidre, ha dit que et perdonaria!—li diu com argument definitiu.

(Per a no fer-nos pesats, no hem descrit l'escena en què el pare diu que no vol saber res del seu fill, perquè és un

—Em van dir que als nens de bolquers que surten al cinema, els pessiguen perquè plorin.

—Ca! No ho creguis! Ja m'ho sabràs dir quan siguis mare de família!

cantant de jazz, i l'altre, en què el xicot ha anat a felicitar el seu pare i aquest se l'ha tret de davant amb quatre fàstics.)

El xicot promet anar-hi després de la funció, i efectivament, compleix la paraula.

Sentint-lo cantar a la sinagoga (la cançó es sent llunyana), el jueu Rabowitz fa el darrer badall i diu que perdona el fill perquè «veu» que és un bon xicot.

Al cap de pocs dies el cantant de jazz torna a fer furor pels escenaris i la pel·lícula fineix amb una cançó que fa embadalir a la seva mare... i a tots els espectadors del «París» i el «Rialto».

* * *

Els dos trossos cantats són el Koi Nidre, que se sent de la sinagoga i la cançó del final de la pel·lícula.

Tant Al Jolson com May Mac Avoy fan perfectament el seu paper, si bé aquesta darrera només intervé en poquíssimes escenes.

Al Jolson ens va demostrar que per a fer-se simpàtic no és necessari ésser fotogènic, sinó que n'hi ha prou amb posseir bones qualitats d'artista.

El públic sortí entusiasmat i els marits no paraven d'exclamar a llurs mullers, tot donant-se-les de posseir un envejable ull clínic en qüestions cinematogràfiques:

—Ja t'ho he dit que una pel·lícula així havia de resultar per força!

LA MEDALLA DEL BOY-SCOUT, per Fred Thomson i el seu caballo prodigio «Rayo»

Només els hi diré que es desenrotllava al Far West, que hi havia dolents, «sheriff» i un regiment de «boy-scouts» tan xeringador com vulguin.

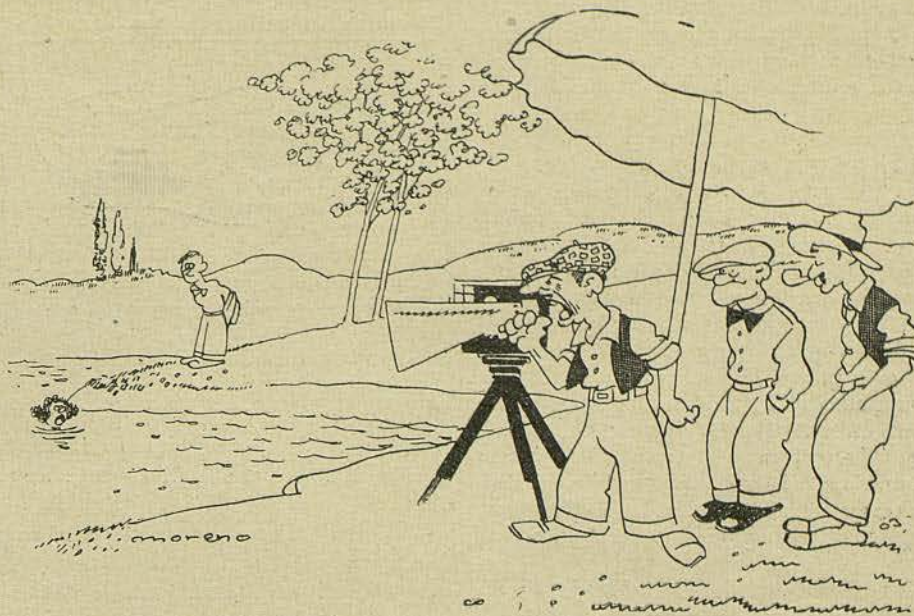
A més i per acabar de fer-ho més empipador, el cavall «Rayo» feia totes aquelles proeses (?) que tant entusiasmen als nens dels col·legis municipals: saltava un pont, traspassava un túnel corrent al davant d'un tren, feia veure que llençava un nen a l'aigua i no li tirava perquè el seu amo li deia que no estava bé, empaitava el traïdor, trencava un vidre d'un cop de pedra, reia, prenia les claus del guàrdia de la presó, «pispava» la cassola d'arròs dels «boy-scouts» i... el que vulguin!

En Fred Thomson el cridava a cada segon i el «Rayo» hi compareixia amb tanta rapidesa que no podíem estar-nos d'evocar aquell cartell de les conductores que diu:

«El Rayo soy, donde me llaman voy.»

Com que la majoria de senyors s'havien deixat el bastó a casa i per altra banda moltes senyores eren d'aquelles que exclamen: «Sembla estrany que a un cavall el puguin fer treballar d'aquesta manera!», la cosa no acabà en tragèdia.

MAC HASSUM RONDA

Director. — Bé... i què espera per llençar-se a l'aigua?
Actor. — Home... Es que encara no he fet la digestió.

Kursaal i Catalunya

LA COMEDIA DE LOS CELOS, per Esther Ralston i Ford Sterling

Es de les vegades que hem sortit enrescats del cinema, i com nosaltres els altres espectadors que varen tenir la sort i l'encert d'anar a veure aquesta pel·lícula. Feia qui sap els dies que no ens havia tocat per torn anar a veure una pel·lícula tan distreta.

Fet i fet, els enamorats sempre són feliços i els que no ho són és perquè no volen. Això—segons aquesta pel·lícula—ho va dir un filòsof i es veu que ho va encertar.

Hi ha un xicot que s'enamora d'una nena rossa molt bonica (l'Esther Ralston, per més senyes), i ella, tota desmenjada, no en fa cas i fins fa com aquell que s'hi enfada.

L'esmentada noia fa de taqui-meca a casa del senyor Humbert Jones, i el seu pretendent s'estudia un «truc» per seguir-la. Telefona al senyor Jones i li diu que ha fet un invent, gràcies al qual l'esmentat Jones s'estalviarà cinquanta mil dòlars cada any. Després d'un seguit de peripècies d'allò més divertides, arriba, seguint a la rossa fins al mateix despatx. La noia, indignada, el vol fer a trossos, però surt el senyor Jones, i el xicot l'agafa pel braç i se l'emporta cap al seu despatx. Quan s'ha fet la presentació seva, i treient-se un diari de la butxaca, li diu:

—Con mi invento puede ahorrar un cincuenta por ciento en su publicidad...; la gent s'esgarrija i tem un descalabro. Però quan el mister Jones arrufa el nas i ell li diu:

—Esta estatua que pone usted en sus anuncios, en lugar de tener la mano levantada hasta el techo, podría tenerla solamente hasta el primer piso y así ahorraría usted diez centímetros cuadrados de anuncio...; la gent es torna a esgarrijar i tothom es tapa la vista perquè present tres desgràcies, tan personals com intransferibles.

Però resulta tot el contrari. El senyor Jones en queda engrescadíssim i nomena el jove secretari particular. D'aquí endavant, va venint allò que l'un s'enamora de l'altre i l'un vol fer agafar gelos a l'altre. Ella amb mister Jones, i ell amb una altra taqui-meca que és molt coqueta, però no és ni taqui ni meca.

Però resulta que també entra al gremi dels gelosos la senyora d'en Jones, que és d'aquelles d'armas tomar i tot ho voldria arreglar matant-ne un parell i produint hecatombes. Les escenes en les quals intervé aquesta senyora són d'allò més emocionants i tots els personatges ho fan d'allò més bé. Entre altres coses, hi surt una merienda fraternal en mig del camp, a ple aire i sol, i la gent abillada amb trajo de bany que té d'allò més gràcia. El senyor Jones, organitzador de la jira campestre, té la previsió de consultar el tiempo probable al diari. Però s'equivoca i n'arreplega un d'un any atrassat i en lloc de buen tiempo fresco y seco, l'arreplega húmedo, i hi ha cada ruixat que trenca el cor, amb una oportunitat que aclapara.

Tota la pel·lícula està plena d'escenes castisses i que fan bonic. Diverteixen, alegren, fan passar el mal humor i allunyén les penes d'aquesta vida, que és el que es tracta de demostrar.

De manera que felicitem de tot cor a l'empresa.

EL VERTIGO, per Sue Carol i Robert Edesson

Aquesta altra pel·lícula ja no ens va fer tant el pes; però, vaja, no es pot ésser pas massa exigent. L'argument és fet a base d'un xicot molt aficionat als autos i a les curses, i del seu pare, que no li vol deixar tenir la clau de l'auto per por de què faci desgràcies i el pare s'hagi de vendre fins els retrats dels avant-passats per pagar els plats trencats. Entremig, com és natural, hi intervé una nena molt bufona, que és la Sue Carol.

La pel·lícula s'acaba amb un robatori al Banc Nacional a càrrec de tres lladres aristocràtics, un dels quals porta hongo. Van en un auto, que el guia el fill del banquer, que és el noi que deïem. Al seu costat hi va la noia que també hem dit. En fugir, el lladre de l'hongo, que per més senyes es diu *Ricardo*, fereix d'un tret al pare del noi. Aquest, aleshores, emprèn una cursa fol·la a seixanta per hora per cins de la ciutat. Els lladres s'esveren i no el maten per por de què el xicot perdi el control de la direcció i s'estavellin. La cursa s'acaba entrant amb l'auto a la delegació de policia, els funcionaris de la qual engarjolen els lladres. Resulta que el *Ricardo* era lladre de *cuidado*, reclamat per la policia i per la captura del qual oferien vuit mil dòlars, que es guanya el minyó. En veure això, una senyora del nostre darrera va dir:

—Això només passa al cinema!

Nosaltres li volíem dir:

—Senyora, ja és una miqueta massa gran!

Però no ens vàrem atrevir. El noi i la noia són acompanyats a casa el pare

Verdaderos talleres de reparación
Muntaner, 32 : BARCELONA

Jardines, 9 : BILBAO
El más indicado para reparar su calzado

d'ell per un cap de policia. El pare va amb un pijama tot castís, i porta el braç en xarpa. El fill se li agenolla als peus i plora. El pare el premia donant-li la clau de l'auto. I dirigint-se a la noia, diu:

—No es malo como yo creia, Ana... Solamente es joven... Es de esta generacion de 1928 que parece atacada de vértigo.

Aquest pensament sublim, final de la pel·lícula, ens va acabar els quarts.

CECIL B. DE L'HORI

La inauguració del Cine Fémina

Estava anunciada pel dissabte de la setmana passada, a dos quarts de sis de la tarda. A l'hora indicada, menys un minut i mig, ben bé hi havia tres centes persones que s'esperaven. La colla d'esperaires va anar augmentant, i a les sis, minut més, minut menys, van obrir. La gent va anar entrant, i entremig de la gent, nosaltres. A dins hi havia un parell de porters que prenién les invitacions. Darrera seu, un parell de municipals, vestits de gala i amb casc amb plomes. A la *taquilla* hi havia dues senyoretetes que ja tenien temps d'haver-se plantat als trenta tres anys. La *taquilla* era tancada, però les senyoretetes seien al seu lloc, segurament per fer bonic.

Vàrem entrar. A dins hi cap molta gent. Es molt gran, les butaques són molt còmodes i està decorat amb molt de gust, amb un empaperat de color de rosa d'aquell que l'amor s'hi posa. De localitats només n'hi ha de preferència. Han tingut l'encert i el bon gust de no posar-hi aquella mena de primer pis que als cinemes aristocràtics en diuen especial, però que nosaltres en diem galliner. Ens hem descuidat de dir que el vestibul està decorat molt sistema «perfumes Myrurgia».

Bueno; va tocar un quart de set, anava entrant gent, però de cinema ni cinc. Es va omplir. Es coneix que s'hi entrava sense pagar. I van tocar dos quarts de set. Només se sentien molts cops de martell, però del cinema ningú no en deïa res. Aleshores, nosaltres, tot fent el desentès, vàrem fer com aquell que es vol mirar la decoració, vam prendre el barret i poc a poc ens vàrem apropar a la porta i tocàrem el dos quan ens va semblar que ningú no ens veia.

Per referències hem sabut que van començar a les set, que se'ls va cremar un quadret, que se'ls va espatllar aquell aparell especial i que no varen tenir música perquè en tot Barcelona no van trobar ni un pianista per miracle. De manera que la gent hagué de contemplar les pel·lícules sense gens de música. Ningú, però, no va protestar, perquè ningú no havia pagat.

Referent a la pel·lícula *Príncipe o payaso*, no en vàrem veure res; però tractant-se d'un pallaso és segur que ens hauria agradat molt, perquè, en el fons, nosaltres, encara que no ho sembli, som molt infantils, i ja se sap que els pallasos van ésser inventats amb la bona i sana intenció de fer gràcia als infants, encara que la major part de les vegades succeeixi el contrari.

C. B. DE L'H.

George K. Arthur, el popular actor còmic de la «Metro», amb un fill que ha sortit pastat al seu pare.

La Pola Negri, que com vostès ja deuen saber ha vingut a Espanya per a comprar un collar de perles de 800,000 pessetes, va declarar a un periodista que li agradaria moltíssim fer una pel·lícula amb *toreros y manolas*.

Ja ho veuen, fins la Pola Negri!

Ara sí que estem completament desenganyats!

De la revista madrilenya *A mi... películas!*, retallem:

«Sabemos que se casan! ¡Sabemos que se casan!

»Ya lo diremos a su debido tiempo...»

Si això no és una notícia sensacional, que vingui l'encarregat de la secció de divorcis d'Hollywood i ens ho demostrï!...

De la mateixa revista madrilenya:

«Y ya que hablamos de «españoladas» es preciso decir que las que fabricamos en el patrio solar—con excepciones, naturalmente—también merecían un «empujón».

»Y eso que, discretamente, nos callamos y no señalamos...»

Per nosaltres que no estiguin. Al fi i al cap l'única manera de fer adonar als nostres directors (el senyor Perojo no hi compta) que ensenyen el llautó a cada escena, consisteix en treure'ls-hi els drapets al sol.

Als cinemes de Bèlgica han prohibit l'entrada a les criatures de menys de setze anys.

Amb motiu d'això, *Cinemonde*, l'excel·lent revista cinematogràfica parisenca, fa aquest comentari: suposant que Jackie Coogan vulgui veure a Bèlgica una de les seves pel·lícules, com s'ho farà? Actualment només té catorze anys; l'agent de servei li privarà l'entrada!

ADOLF MENJOU

Lewis Stone farà el principal paper en la pel·lícula *Las maravillas de las mujeres* junt amb Irene Rich, si bé això darrer no pot donar-se com a cosa segura.

Ai, caram de Lewis Stone! Està vist que per ell els anys no passen i que està disposat a demostrar que amb cabells blancs i tot, poden fer-se papers de galant jove a la perfecció.

De totes maneres, hi ha certes arrugues que no deixen d'ésser molt comprometedores, no ho troben?

Per Hollywood circula amb insistència el rumor que la Dolors del Río es retirarà del cinema, anirà a Mèxic a celebrar uns funerals per l'ànima del seu difunt marit i més tard es reclourà en un convent.

La Dolors del Río fa dos anys, en *El precio de la gloria*, va consagrar-se i es classificà entre les estrelles més refulgents.

D'aquell dia ençà, la Dolors del Río ha tractat de duplicar el treballar que tanta fama va proporcionar-li amb aquella obra; però el resultat ha estat negatiu. Molts «close-ups», moltes «poses» i en molts casos una actuació exagerada, ha estat causa que el públic es considerés defraudat.

Si aquesta notícia dels funerals i la reclusió en un convent no prové del departament de publicitat d'en Carewe, tot

anirà bé. Ara, si és cosa d'en Carewe, la Dolors del Río serà una segona edició de la misteriosa desaparició de la Pola Negri.

En el taller de la «Universal» ha començat amb gran entusiasme la filmació de *Broadway*, que s'anuncia com la millor pel·lícula de 1929. En aquesta pel·lícula hi treballen Evelyn Brent, Merna Kennedy (que va treballar amb en Charlot en *El circ*), Glenn Tryon, i Otis Alan.

Entre els detalls curiosos relacionats amb això, se'n poden anotar dos: que per fer una pel·lícula genuïnament americana i de la vida newyorquina, ha estat necessari cercar un director alemany, el doctor Paul Fejos, i que per contractar l'Evelyn Brent, hi han intervingut tots menys el que hi tenia més dret, o sigui, el seu flamant marit...

La implantació de les pel·lícules parlades ha portat com a conseqüència el silenci més absolut en l'interior dels tallers cinematogràfics. Amb prou feines si als periodistes se'ls permet caminar de puntetes, per entre els decorats, topan a cada pas amb rètols que recomanen «silenci» o bé «està filmant una pel·lícula parlada!»

No fa gaires dies en els estudis de la «First National» un grup de persones a sou de la casa, s'ocupaven en obligar a deturar tots els vehicles de motor que circulaven prop del lloc on s'estava impressionant la pel·lícula.

En aquells moments, però, va passar un avió particular, efectuant acrobàcies

LUPE VÉLEZ

i tota mena de filigranes, produint un terrabastall de mil diables.

No cal remarcar que ningú no s'atrevia a fer-lo callar, i la filmació s'hagué d'interrompre amb gran desesperació del director.

Ni les relíquies històriques es salven del cinema.

Dos cents rifles, que foren usats en la batalla del Marne durant la terrible lluita de 1914, en lloc d'acabar els seus dies en un Museu, han estat adquirits per la «Paramount», per l'arsenal del departament de «properties».

I com que no és probable que hagin estat adquirits com a mobles de luxe, sinó que en voldran treure el rendiment, és fàcil preveure que tenim pel·lícules de la guerra per molt temps...

Les coses s'han de prendre tal com vénen.

No és el mateix...:

«El ángel de la calle»...
que la calle del Angel;
«El fresco de las trincheras»...
que la trinchera de un fresco;
«Robín de los bosques»...
que los bosques de Rubí;
«La nieta del Zorro»...
que la zorra de mi nieta;
«El hijo del caído»...
que la caída de la hoja;
«Leones a mí»...
que a mí películas.

Retallem d'un prospecte de propaganda de la pel·lícula *La estrella del Olympia*:

«Dulces recuerdos de la infancia que florecen en cálidos amores, triunfos y placeres unidos al calor del regreso a la tierra nativa.»

Hi ha propagandes d'allò més castisses. La gent d'aquí en sap un niu d'això. I l'un supera l'altre. Amb aquest trosset que copiem n'hi ha prou.

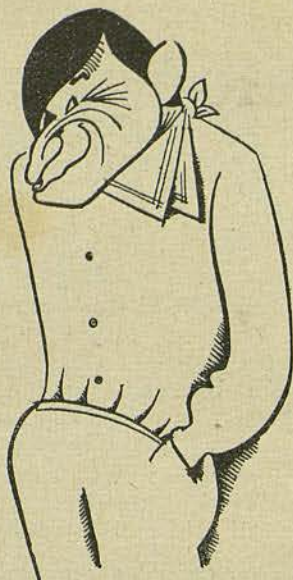
N'hi ha prou per no anar a veure la pel·lícula.

El periodista cinematogràfic senyor «Ben-Hur» (a) Pere Ventura, ha fet un interviu amb la Conxita Piquer i l'ha publicat a *La Nau*. En retallem un trosset:

«—M'encisen les seves idees, Conxita, i permeti que ja que parlem d'això li preguntí què opina dels homes en general i dels artistes de cinema en particular.

»—Miri. Crec que em pregunta una bajaranada com una casa. Suposo que no pretindrà que li digui que m'agrada vostè.»

La pregunta té gràcia, però la resposta supera tots els optimismes.

WILL ROGERS

Del mateix interviu:

«—Vostè que ha estat a Nord-Amèrica, Conxita, vol dir-me què opina del matrimoni i del divorci?»

»—Trobo que els d'allà abusen una mica. No hi ha dret que allí pugui una casar-se tantes vegades com li doni la gana. S'hauria de posar un límit. Després que amb això el món està desarreglat. Aquí no et pots descasar, i allí és una mena d'esport en el qual l'un mira de batre el record de l'altre. Fa falta una mica de llibertat ací i una mica de restricció allí.»

Això està ben enraonat. Potser si ens estèssim allà, opinariem que el sistema que tenen ja està bé i que no s'hi val a tenir manies.

Sinó que quan la guineu no les pot haver, diu que són verdes.

I matem-ho?

Doncs no en parlem més.

ANTONI MORENO

Diu que la Norma Shearer és probable que es divorciï i es casi amb en Lluís Alonso.

Mau! La Norma Shearer? Volen dir que no s'han equivocat? Tan cara de bona noia que fa... I que sembla que no hagi trencat mai cap plat ni cap olla.

Bueno, si és veritat, felicitem el futur marit i l'envegem i tot.

Això és estar de sort.

Diu que la Dolors del Río perdrà el prestigi perquè fa molt el beneït, es vol tornar a divorciar i fa grimègia, dona mals exemples i arma bacanals. I la gent s'ha esgarriat.

N'hi ha que s'esgarripen per ben poca cosa.

I pensar que això passa a Amèrica!

Que ja podrien començar a estar-hi acostumats.

A Hollywood parlen molt del matrimoni a prova, com si es tractés d'una novetat.

Els d'Hollywood no s'han fixat encara que cada noça d'una artista de cinema, equival a un matrimoni a prova.

Almenys a prova de la paciència del marit.

La novel·la *Redempció*, d'en Tolstoi, serà filmada per la «Metro» i la «Colúmbia», simultàniament.

La «Metro» ha assignat a la Renée Adorée el principal paper, i la «Colúmbia» a l'Estelle Taylor.

Ens decidim per la «Metro», car mai no ha estat una artista d'importància la dona del boxador Dempsey.

En «Ben-Hur», en la seva pàgina cinematogràfica de *La Nau*, diu que tots els que intervenen en *Volga, Volga!* són russos, exceptuant l'anglesa Lillian Hall Davis.

I d'en Rudolf Klein Rouge, què en diu?

I del que fa de boiard, tan popular pels seus papers a *Varieté*, *El último* i altres films de la «Ufa»?

I per què els mateixos russos en diuen «film russo-alemany»?

On han estat fets els interiors?

I la direcció d'en Turjanski, que sols té de rus el cognom?

Més pupilla, eh?

Malgrat que algunes cases productores hagin decidit no filmar més pel·lícules de l'Oest, la «Fox» ha trobat una nova estrella...

Es diu Rex Bell i fins llença el llaç escorredor a ulls clucs!

La Louise Brooks, abans de marxar a Alemanya va separar-se del seu marit Edward Sutherland, perquè així que van tenir un descans que els permetia dedi-

car-se un a l'altre en cos i ànima— després de setze mesos de casats i viure constantment distanciat pel seu treball, —varen descobrir que els era impossible congeniar.

Molt Louise Brooks tot això!

* * *

La Virginia Lee Corbin ha estat tirada pels tribunals per una altra senyora perquè havia pagat un abric de 322 dòlars, que era propietat d'aquesta senyora.

Si nosaltres trobéssim qui ens pagués les factures del sastre, en lloc d'enfadarnos i tirar-lo pels tribunals, li estariem agraïts tota la vida i el felicitaríem cada vegada que el trobéssim.

* * *

L'Aileen Pringle fa un pilot d'anys que està separada del seu marit; però no se'n vol divorciar.

—Me l'estimo tant, pobret!— diu.

El bo del cas és que aquest senyor es fa la guitzia i no es pot casar amb cap altra senyora.

Es allò de *quien bien te quiere...*

* * *

Un rus molt bufonet que es diu Joseph Kashioff, es guanyava la vida imitant el malaguanyat Rudy. Vet ací que un dia un autòmibus el va atropellar i el xicot quedà inútil pel treball que feia.

Afortunadament els jutges han condemnat la companyia dels autòmibus i el xicot ha rebut la compensació de quaranta cinc mil dòlars.

Déu-n'hi-do.

* * *

Diu que la Hilda Deesy ha retirat la demanda de divorci que tenia contra el seu marit Roy A. Harlow.

Es allò que diuen: val més boig conegut que savi per conèixer.

* * *

De la formidable producció d'en Dalí i en Buñuel ja no se'n parla.

Es veu que davant de la quantitat incalculable de suro i de sorra que necessitaven per al seu film, els ha fallat el capital i s'han vist obligats a desistir.

Hò sentim únicament perquè el dia de l'estrena hauríem tingut tema per una quinzena.

* * *

Tenim uns amics que tenen un gosset que li diuen «Tomasín».

—Té!, té!, Tomasín!

L'altre dia es va fer un riu en una cortina i els nostres amics es varen indignar. I en lloc de «Tomasín» li varen cridar:

—Arri, Simon!

**CONTESTANT
LA SEVA ATENTA...**

Per excés d'original, ens veiem obligats a ajornar per al número vinent la publicació d'aquesta secció.

MOLT AVIAT EN KURSAAL i CATBUÑA

COBLEN MOORE i GARY COOPER

EL FILM QUE ADMIRA I COMMOU

SOLUCIONS AL CONCURS DELS ARTISTES MIG IMPRESSIONATS

El dimecres, dia 20, va acabar-se l'admissió de solucions al «Concurs dels Artistes mig impressionats».

A continuació publiquem la llista de les persones que han enviat solucions:

Josep de Mesa, Ramon Molins (Sabadell), Ramon Robles, Joan Abella (Montblanc), Antoni Duran, Joan Sans (Sant Feliu de Llobregat), Josep Massuet (Calella), Francesc Roca (Sabadell), Elvira B. Valls, F. Aymenrich (Sabadell), Isabel Nebra, Ferran Bor-sot, Enriqueta Guindulain, Salvador Mestres, Miquel Iglésias, Joan Font, Antoni Vea (Mataró), Florenci Castellà, Enric Casagran (Palamós), Vicens Pedret, Josep Canalis, Joan Solà, Antoni Sala, C. A. M., Maria Puigmartí, Ricard Fernández, Ramon Bosch, Vicens Linares, Lola Colominas, Antoni Altisench, Pasqual Cervera, Eugeni Bareche, Jaume Juan (Palma de Mallorca), Francesc Parés, Ernest Carpi, Josep Badia, Angel Feu, Ricard Escayola, Josep Calafi, Alfred Zaccarini, Una del camp d'en Grassòt, Recared Serinyà (Calella), Jaume Rosés, Josep Matavera, Joan Mesa (Mataró), Frederic Ros (Mollet), Gertrudis Alsina (Vilanova), Maria Martínez (Vilanova), Tomàs Querol (Terrassa), I. G. C., Joan Torrent, Joan Planas, Juli Calvo (Sabadell), L. O., Fontanta Larroza, Manuel Llauro, Nicolau Gadea, Manuel Angelats, Ricard Solà (Arenys), Juli Quiroga (Figueres), Ramon T., Andreu Baruta (Molins de Rei), I. V. C. (Esparraguera), Joan Puig Janer, Angel Romani, Francesc Pujadas, Assumpció Rufas, Roser de Montaya, Josep Jumilla, Carme Ballet (Terrassa), Josep Serra, Ramon Casas (Sabadell), Tomàs Teruel, Jaume Riera, Pere Gusí, Lluís Vicens (Balaguer), Pere Lacasa (Sabadell), Antoni Simó (Sabadell), Ferran Simorra, Enric Brucart (Manresa), Vicens Sala (Gironella), Agustí Rodríguez, Paquita Costa, Pere Perales, Ernest Marcé, Jaume Freixas, Josep Fernández, Salvador Ollé (Molins de Rei), Teresina Corral, Manuel Gili, Eugeni Prat, Emili Rabell (Cervera), C. A. M. S. A., Pilar Gotzens, Leandre Batllori (Molins de Rei), Anna Deu, Miquel Solsona, M. C., Emili Bigorra, Miquel Vinyas, Lluís Rosa (Port-Bou), Raimond Roca, I. Marimon, Llu-rat Aymerich (Sabadell), Francesc Robles, Manuel Esteve, Joan Domingo, Beatriu Pérez, I. Sagré, Joan Ferré, Maria Abelló, Jo-

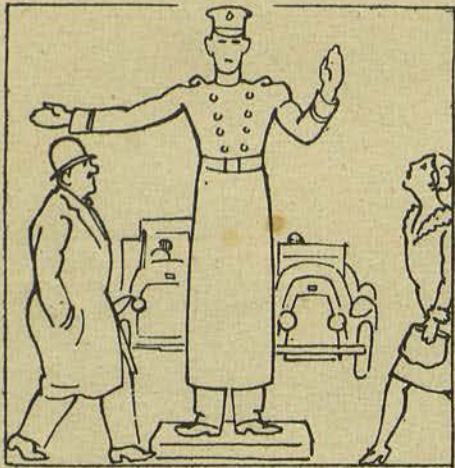
sep Lacal, Daniel Llovet (Mataró), Maria Español, Joan Roig (Esparraguera), I. M. Guivernau, Agustí Sala, I. Gratacòs (Banyoles), Joan Llovet, Pere Sala (Llagostera), Ramon Pujol (Arenys), E. Barandalla (Manresa), Mercè Altimira, M. Lozano, Antoni Ruiz, Domènec Ferrer, Joaquim Clos, Joan Ricart (Vilassar), F. R. Torné, Montserrat Duran, Emili Calvo, Enric Salvadó, Pere Jaumot, Francesc Gómez, Josefina Escoda, Pilar Puigbert, Lluís Alfaro, Francesc Farran, Mercè Bello, E. Cardoner (Sant Feliu de Guixols), Benet Barbau (Figueres), Alfons Budó (Sant Feliu de Guixols), Paquita Soler (Campdevàrol), Domènec Casals (Campdevàrol), V. (Vilanova), Jesús Alsina (Tarragona), Francesc Sambró (Tarragona), Carles Pardo, Volia, Acaci Rabassa, Ricard Flegenheimer, Domènec Jaumot, Antoni Fernández, Maria Recasens, J. M. Sanmartí, L. Colominas, Josep Romanyà (Tortosa), F. Larguier, Jaume Fernández (Palma de Mallorca), Mercè Pizà (Palma de Mallorca), J. M. Yelletisch, G. Salas (Palma de Mallorca), Virgili Molina, Joan Sabater, Dolors M. de Pradas, Joan Castelló, Gabriel Gabernat, Joaquim Mas, Antoni Garcia, Josep Bieto, David Hill, Romuald, Joan Canal, Joan Rovira, A. Rivera, R. Novell, Esperança Codina, F. Casadejust, Teresa Beleta, Montserrat Bosch, Carme Vallvona, J. M. Salom, M. M. Fonts, Jaume Pons, Alexandre Arrué, Josep Gil, Carles Casals, Gabriel Raspall, J. Asturgó, Ramon Llavallol, E. Bigorra (Tarragona), Assumpció Vives, J. Torrents (Capellades), Miquel Bonet, R. Rosella (Mataró), J. Sansalvador, Joan Obiol (Tarragona), Pasqual Lozano, J. Coll Robert, Lluís Mir, Josep Torrent, F. Aiguasena (Sabadell), Salvador Marco, J. Baqués (Sabadell), M. Sancristòfol (Manresa), Rafel Haas (Manresa), J. Gratacòs.

La llista queda tancada aquí. Les solucions rebudes després del dia 20, no entren en concurs. La setmana entrant publicarem els noms dels que han encertat tots els noms dels artistes mig impressionats i direm la forma de repartir el premi, ja que els endevinaires han estat més d'un.

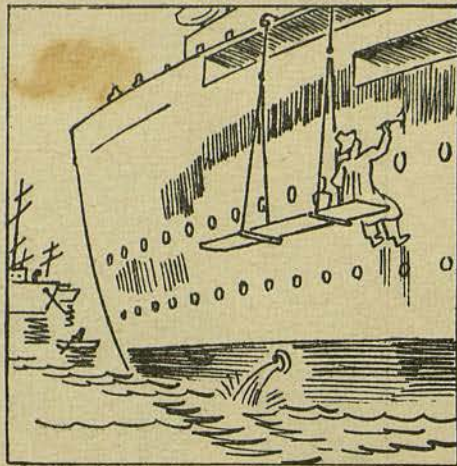
També publicarem la solució, descorrent el vel del misteri.

IMPRESOS COSTA: ASALTO, 45: BARCELONA

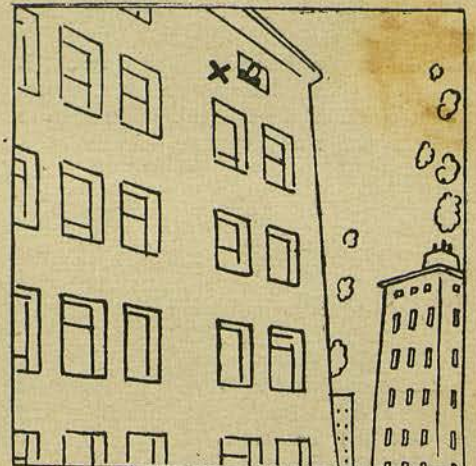
ANTECEDENTS FAMILIARS

La deliciosa Llúpia Peles ha escrit en les seves Memòries que el seu pare era un alt funcionari de l'Estat.

Pepa Daniel proclama per tot que el seu progenitor era un gran pintor de marines molt sollicitat.

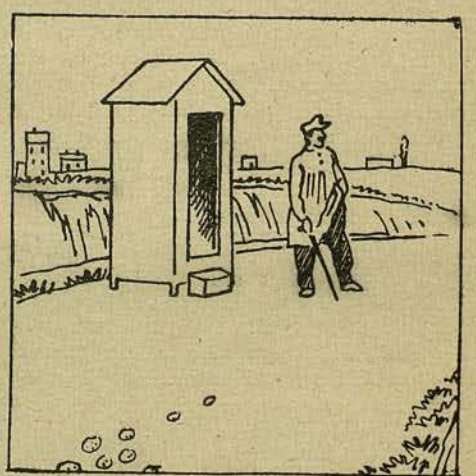
La famosa Morma del Mate ha explicat a un repòrter que la seva família havia ocupat sempre una situació molt elevada.

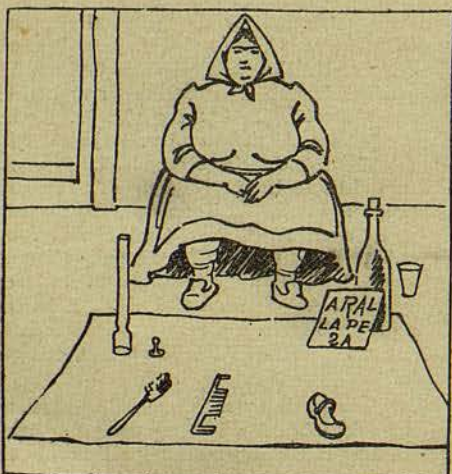
La genial Armari Picafort s'enorgulleix de tenir un pare que fou un dels que més contribuï a què és construït el famós parlament de Washington.

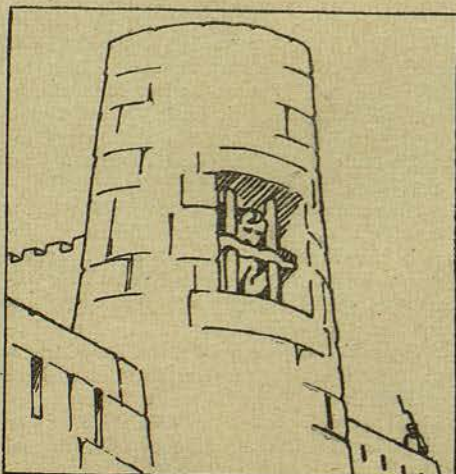
El gran Leo Cadi tingué per pare un popular caçador de feres.

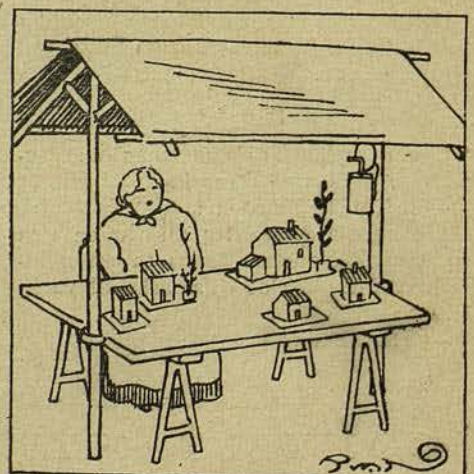
Diu que el pare de Llevis Estona, gran amador de la Naturalesa, es passava tot l'any en una deliciosa caseta dels afores de Xicago.

La inquietant Grata Garba fa córrer que cresqué en un ambient refinat, car la seva mare era una gran colleccionista d'antiguitats.

El pare de Koll Dàneç, ens fa saber el seu il·lustre fill, era una persona amb grans coneixences en el món oficial i tot sovint rebia invitacions per anar a passar temporades en magnífics castells.

I Pala Negra, per no ésser menys, escampa a tots vents que els seus pares negociaven amb la construcció i venda de cases.